

The image features a decorative frame made of bamboo poles. The frame consists of four vertical poles and four horizontal poles, connected by small red knots at the corners and intersections. In the center of the frame is a rectangular piece of parchment with a light beige color and a slightly textured, wavy edge. The text "БРОЄНИЦА ОТ ДҰМИ" is written in a bold, black, serif font across the center of the parchment.

БРОЄНИЦА ОТ ДҰМИ



НАРОД

Народ във звезден прах заченат.
Побратимен със гордите орли.
Кален сред степите сурови
пред уморения ми поглед се топи.

Дали от тежка карма е обречен
и изкупва грешките на своите деди,
или пък демонът на злото
разяжда нашите дүши.

Дошло е време да узнаем
къде сме в този свят и накъде вървим.
Блате пред олтара да застанем
и злото в себе си да умъртвим.

НЕСПОКОЕН СЪН

Във чашата наливам от кафето.
Добавям бучка захар.
Лъжичката във чашата... дрънчи.
На припек се отпускам и очаквам
на демокрацията светлите лъчи.

С галювна песен някой ме приспива.
Със обещания за светли дни.
Чертае моята перспектива,
а аз блажен
притворил съм очи.

Доливам от кафето. Добавям захар.
Лъжичката... дрънчи.
Потъвам в сладка дрямка
и сънувам на демокрацията
първите лъчи.

В просъница отпивам от кафето
и чувам как в кофата с боклук,
човек отчаян с бастуна си...
дрънчи.

НОВИНИ

Във утринните новини съобщиха:

Дете с нож наръгало дете.

А ние се ослушваме.

Дали е нашето дете?

Не е.

Въздишаме със облекчение.

Във обедните новини съобщиха:

Самотна майка продала своето дете

А ние се ослушваме.

Каква е майката?

Самотна е.

Повдигаме небрежно рамене.

Вечерни новини:

Загинали момчета във война,

в далечна непозната нам страна.

А ние се ослушваме.

Дали са нашите деца?

Не са. Помахваме небрежно с ръка.

Редът се ден след ден

ужасни новини,

а ние се ослушваме,

потръпвайки от страх

за бъдещите дни

и все мълчим, мълчим.

ПРИШАЛЕЦ

До Столицата се дотътри трудно
поел от близкия градец.
В кварталното кръчме приседна плахо.
Нали е пришълец.
Дотича келнера.
- Една ракия.
Да сгрее морната снага.
Отпи от чашата и сам потъна
сред разнородната тълпа.

Какво ли търси тук?
Кого ли чака?
И няма ли къде да спре?
При свои хора да опъне
измръзвалите колене.
Огледа се.
Все непознати.
- Хей, келнер, пак ракия.
Да поотпусне страдала душа.

Жена му рано си отиде.
Остави го вдовец, с невръстни палави деца.
А те пораснаха и пръснаха се като пилци.
Сега се скитат по света.
Остана само изтърсака и любовта на него си дари.
Надяваше се тайно да го догледа той на старини.
Изучи го. Ожени го. На работа го нареди.
А после...?
- Ще искате ли нещо?
- Пак ракия.
....натикаха го в затвора.
За разправия с дрога, със жени.

Снахата?

Запиля се във чужбина с друг.

Продаде си детето

да купи щастие на новия съпруг.

Потътри се по адвокати, прокурори, съдии.

Със адвоката се разбраха.

Но с другите...?

Не стигнаха пари.

Бега на свиждане го пускат всеки месец.

Продумат си по дума, две...

Да беше малък, да му удари два шамара
и вкъщи да го отведе.

А то осъден е на...знае ли се.

На години.

Каква ли стана тя?

- Хей, келнер, дай шише ракия,
че трябва в къщи да се привеера.

СИРАК

-Пари подайте, моля!
Със тези дүми те пресреща
потропвайки със дървения крак.
И продължава без да те поглежда.
-Не искам да го правя.
От малък съм сирак.

Така минава всеки ден.
От ранно үтро, та до късен мрак.
Той проси там на кръстопътя
потропвайки със дървения крак.

А вечер бърза да зарадва
с изкарания през дена петак
невръстните си мили братя
потропвайки със дървения крак.

С какво съдбата го ориса
да моли малкия хлапак.
Да моли за парче надежда
потропвайки с дървения крак.

Защо съдбата го наказва
за грешките на своите отци?
Или продукт е на злините
изхвърлени от нашите дүши.

КИЛЪР

Притихнало селце въздишаше едва
през разкривените комини.
Дълбоки преспи сняг отделяха го от света
затрупвайки дворове и пъртини.
Крайселска къщичка.
Похлопване.
Открехната врата.
Протегнати ръце.
Разкъсана банкнота събира своите половини.
Паролата получена.
Не мина ден.
На стария перон мъж в черно яке
подава сгънат плик
Във плика част от договорената сума
с адрес и снимка.
На снимката-брюнет усмихнат, младолик.
За навиците му сам трябва да проучи.
С кого се среща и къде работи?
С кого си пие питието?
Любимата жена?
Къде паркира скъпата кола?
Веднъж това да разбере...
Какво ли клетникът е прегрешил?
Не знае и не пита.
Сега с друго е зает.
Ще трябва да го различи.
сред черноризата му свита.
Улучи винго!
На прицела попада младият брюнет.
Придърпва спусъкът.
Не бърза.
Да бъде всичко плавно.
След изстрелът – отчаян вик!
Трупът се свлича бавно.
И после...тишина.
Кървяща, виеща от болка тишина.

A piece of aged, yellowish parchment with irregular, torn edges is centered within a square frame made of light brown bamboo poles. The poles are tied together at the corners and midpoints with dark brown cords. The text is written in a black, serif font in the center of the parchment.

Задачата изпълнена.
Но, стоп!
Какво провлесна в отсрещната страна?
Пак изстрел.
Остра болка.
И после...тишина
Изпуска снайпера.
Изпуска и последната разкъсана банкнота.
Задъха вятър.
На вятъра отиде
и неговата половина от живота.

СВРЪХДОЗА

Огледа се.
На пейката приседна бавно.
С треперещи ръце пристегна силно
тънкия маркуч.
Очите притъмняха.
Вената изпъкна.
Убождане.
Спринцовката изтласква дозата в кръвта.
Отпускане и ...тишина.
Неземно блаженство в безкрайна,
гърчеща се тишина.
Последва спазъм.
Последва вик.
Спринцовката се плъзва и се зави в калта

Самотен , лунен лъч погледна плахо
през пролетната клонка.
Огледа се наоколо.
Погали младото лице
и спря на мъртвата ръка.

ПРИЯТЕЛ

Не стреляй в гърбът ми,
приятелю мой!
Не стреляй с дүми,
когато си тръгвам.
Не влезнах със тебе
в словесен двубой,
не казах нечакани дүми.

Каж ми защо ме предаде?
Защо ме рани?
Не вяхме ли заедно в радост, в беди?
Повярва на доноси долни.
На долни сплетни.
Навързо направи замяна -
приятелство старо за мръсни пари.

Не стреляй в гърбът ми,
приятелю мой!
Не стреляй когато си тръгвам!

ЕМИГРАНТ

Гроб бащин остави
потънал в бурен.
Обгърнат във вечна тъга.
Кому ли в чужбина си нужен?
Върни се във своя страна.

Отдавна забрави
и майчина ласка.
Забрави и млада жена.
Кому ли в чужбина си нужен?
Върни се във своя страна

Деца си остави.
Загърби приятел.
Забрави ли своя страна?
Кому ли в чужбина си нужен?
Очаква те родна земя.

ЃЪДБА

Вървя по път трънлив към своя връх
облян от лунна светлина.
Очаква ме жена в бяло.
Това е моята Ѓъдба.
Дали за равностетка ме привиква,
за пътя ми по морната земя,
или призовка ще ми върчи
за пътешествие към вечни времена.

Не помня колко път изминах
да стигна своя връх,
да срещна своята Ѓъдба.
Когато стигнах тя не ме погледна,
не продума.
Подаде ми папируса на Ани
в очакване да разбере
дали ще го подмина бавно,
или ще взема да го разчета.

ПРОКОБА

По време на война родих се.
По време на война от този свят
ще си отида.
Не съм пророк да кажа,
че утре ще започне тя.
Сърцето ми подсказва,
че цял живот живял съм във война.
От векове лъжепророци с вълчи нрав,
облечени в овчи кожи, за мир говорят
и винаги се готвят за война.
Затънали във своята суета
насъскват с кикот и наслада,
вещицата стара
да вихри кървава коса.
Земята уморена, подгизнала от кръв,
обляна в майчини сълзи,
за нашето бездушие безсрамно
дали ще ни прости?,

ПРИСЪДА

Историята пак захвърли народите
по хлъзгавия, предвоенен кръстопът.
За кой ли път объркани, с блуждаещи очи
отново трябва да налущкват
кой път е верен? Него да го изберат.
Поведени от шепа
военолюбци, мъже във униформи
по границите се тълпят,
оставили в домовете своите близки
от мъка, недомък, от болести
и глад да мрът.

Историо, защо мълчиш?!
Защо от кървавите страници
не виеш, не крещиш?!
Защо не ни припомняш за войните,
за милионите загинали по кървавия път?

Ако вината е в нас,
че ходим с вързани очи,
че вярваме в брътвежи непристойни
на алчните за власт лъжци,
за нащо безхаберие бездушно
присъда тежка, справедлива отсъди.
За нас, за нас и нашите отци.

МЪЛЧАНИЕ

Народ със меч
прокарал кървав път
до днешните земи.
Премерил гордо ръст
с империи велики.
Сега мълчи.

Народ останал глух
за еката на конските копита.
Останал сляп за костите
на своите деди.
Сега мълчи.

Народ навел глава.
С протегнати ръце.
С подвити колене.
Сега мълчи.

Народ смирен,
с блуждаещи очи.
Мълчи, мълчи, мълчи.

ЛЕГЕНДА

Отново Злият Маг се е развихрил
и семето на злото разпилява.
Подтикван от Дълбоката държава
насъсква племена подобрани
срещу славянството да се изправят.
Със алчен поглед в необятните земи
богатствата му искат да заграбят.

Със православен кръст Оракула,
повел славянски войни,
непробиваем щит на пътя им гради.
И пак в легендата ще ни разказват
как в път обратен, насъскани за кръв тълпи,
след битките сурови изоставят:
пречупен меч,
без връх стрели,
замлъкнали оръдия
и милионите погубени съдби.

За кой ли път Добро и Зло се срещат.
Преплитат се измислици, сказания,
предания за минали и бъдни дни.
Но истината е една.
С дух славянски,
С език от богове дарен,
Със православна вяра,
славянството от векове
по своя път свещен не спира да върви.

ПРОСТИ МИ

В свещникът догаря бавно
свещичката запалена за Теб.
И огънчето ми подсказва
по често да извършвам стария обред.

Благодаря ти, Майко!
Благодаря за майчиното мляко,
За ласките с които ме дари.
За думите, напътствията мъдри,
за пътя към доброто що разкри.

Прости ми, Майко!
Моля те, прости!
Забързан в течащите дни
забравям вечер благодарност да изкажа
за миговете със които ме дари.

Прости ми, Майко!
Моля те, прости !
За грешките по земният ми път.
Прости ми, Майко!
Моля те , прости!